

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że poniosła szkodę w związku z beczynnością strony pozwanej w przedmiocie jej petycji z dnia 24 sierpnia 2011 r.;
- stwierdzenie, że Unia Europejska jest właściwa w przedmiocie przestrzegania zasad dotyczących finansowania partii politycznych na poziomie europejskim;
- nakazanie stronie pozwanej zlecenia Europejskiemu Urzędowi ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) audytu finansowego dotyczącego czeskiej partii politycznej;
- nakazanie stronie pozwanej wszczęcia postępowania przeciwko Republice Czeskiej;
- zasądzenie od strony pozwanej naprawienia szkody;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, że strona pozwana nie podjęła działań w przedmiocie petycji skarżącej z dnia 24 sierpnia 2011 r. dotyczącej finansowania czeskiej partii politycznej.

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2012 r. — Vestel Iberia przeciwko Komisji

(Sprawa T-249/12)

(2012/C 235/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Vestel Iberia, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: P. De Baere i P. Muñiz, prawnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji KOM(2010) 22 wersja ostateczna z dnia 18 stycznia 2010 r., w której stwierdzono, że zaksięgowanie należności celnych dokonane po odprawie celnej jest uzasadnione, a zwolnienie z tych należności nie jest uzasadnione w konkretnym wypadku (REM 02/08), która została doręczona skarżącej w dniu 12 kwietnia 2012 r.;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy, wedle którego:

- należności celne przywozowe zostały zaksięgowane z naruszeniem art. 220 ust. 2 lit. b) wspólnotowego kodeksu celnego⁽¹⁾, albowiem pozwana błędnie przyjęła, iż rozporządzenia antydumpingowe wydane w celu zwalczania przywozu z państw trzecich mają automatycznie zastosowanie w odniesieniu do towarów pozostających w swobodnym obrocie w ramach unii celnej UE-Turcja, wobec czego pozwana błędnie nie poinformowała podmiotów gospodarczych, że rozporządzenie antydumpingowe, którego sprawa dotyczy, miało także zastosowanie do towarów pozostających w swobodnym obrocie w ramach unii celnej UE-Turcja. Tytułem pomocniczym, władze tureckie popełniły błąd, gdy potwierdziły, że cło antydumpingowe nałożone na towary z państw trzecich nie ma zastosowania w odniesieniu do towarów pozostających w swobodnym obrocie w ramach unii celnej UE-Turcja. Następnie hiszpańskie organy celne także popełniły błąd, gdyż przyjęły one, że towary objęte świadectwem A.TR nie mogą być przedmiotem dodatkowych należności celnych ani środków ochrony handlu i nie poinformowały podmiotu gospodarczego, że dokonywany przezeń przywóz z Turcji może być objęty takimi środkami, nawet jeżeli towary zostały dopuszczone do swobodnego obrotu.

2) Zarzut drugi, wedle którego:

- powyższy błąd, popełniony przez właściwe organy celne nie mógł zostać w sposób rozsądny wykryty przez osobę zobowiązaną do uiszczenia należności, która działała w dobrej wierze, przestrzegając wszelkich obowiązujących przepisów dotyczących zgłoszeń celnych.

3) Zarzut trzeci, wedle którego:

- skarżąca spółka jest zdania, iż znajduje się ona w szczególnej sytuacji, o której mowa w art. 239 wspólnotowego kodeksu celnego, a także nie można jej przypisać świadomego działania ani ewidentnego zaniedbania w rozumieniu art. 239 tego kodeksu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1 — wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 2, t. 4, s. 307; sprost.: Dz.U. wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 1, t. 21, s. 65, Dz.U. 2009 L 10, s. 35).

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2012 r. — UTi Worldwide i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-264/12)

(2012/C 235/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: UTi Worldwide, Inc. (Tortola, Brytyjskie Wyspy Dziewicze), UTi Nederland BV (Schiphol, Niderlandy) i UTi Worldwide (UK) Ltd (Reading, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat P. Kirch)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 decyzji Komisji z dnia 28 marca 2012 r. C(2012) 1959 wersja ostateczna w sprawie COMP/39.462 — usługi spedycyjne, w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji z dnia 28 marca 2012 r. w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących oraz w konsekwencji uchylenie lub obniżenie kwoty nałożonej grzywny;
- zapewnienie, że uzasadnienie wyroku Trybunału dotyczące UTi Nederland i UTi UK będzie miało w pełni zastosowanie do UTi Worldwide Inc. jako do spółki dominującej, której nie dotyczyły okoliczności faktyczne sprawy prowadzące do wydania tej decyzji, lecz uznanej za odpowiedzialną za działania swych spółek zależnych zgodnie z sentencją tej decyzji; oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej wszystkimi kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą dwa zarzuty, z których każdy składa się z trzech części.

1) Zarzut pierwszy podniesiony w uzasadnieniu pierwszej części żądania dotyczy tego, że skarżące nie naruszyły art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG:

- Komisja popełniła oczywisty błąd stwierdzając, że skarżące uczestniczyły w rzekomym kartelu dotyczącym Automated Manifest System (Zautomatyzowanego Systemu Manifestu Ładunkowego) (zwanego dalej AMS) i nie oceniając poprawnie okoliczności faktycznych oraz nie przeprowadzając całościowej i prawidłowej analizy zebranych przez nią samą informacji, ponieważ:
 - Komisja błędnie analizuje zebrane przez siebie informacje;
 - Decyzja niewłaściwie przedstawia zakres rozmów w ramach stowarzyszenia Freight Forward International (dalej zwanego FFI);
 - członkowie FFI nie uzgodnili cen lub przedziałów cenowych;
 - skarżące i inni spedytorzy nałożyli dopłaty AMS w sposób selektywny, aby uzyskać przewagę konkurencyjną;

— Komisja nie uwzględniła wyraźnych dowodów na to, że członkostwo skarżących w FFI nie wykazuje uczestnictwa skarżących w kartelu dotyczącym dopłat AMS; oraz

— Komisja nie uwzględniła wyraźnych dowodów na to, że skarżące ustalają w sposób autonomiczny swoje dopłaty AMS na podstawie dopłat AMS stosowanych przez przewoźników świadczących usługi frachtu lotniczego i innych czynników dotyczących ustalania cen na rynku.

— Komisja nie wykazała, że skarżące uczestniczyły w jakimkolwiek porozumieniu mającym na celu zakłócenie konkurencji w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, ze względu na to, że:

— uczestnictwo skarżących w sześciu spotkaniach i konferencjach telefonicznych nie jest wystarczającą podstawą prawną do wykazania naruszenia art. 101 TFUE; oraz

— decyzja nie zawiera dowodów, na to, że skarżące uczestniczyły w jakichkolwiek dwustronnych lub jednostronnych rozmowach poza FFI dotyczących dopłaty AMS.

— Dopłata AMS nie wywiera „znacznego wpływu” na konkurencję, ze względu na to, że:

— dopłata AMS była niewielką częścią składową całkowitej ceny wysyłki; oraz

— dopłata AMS była nieunikniona na podstawie decyzji przewoźników świadczących usługi frachtu lotniczego o nałożeniu dopłaty, a zatem nie wywierała znacznego wpływu na rynek.

2) Zarzut drugi podniesiony na poparcie pierwszej części żądania dotyczy tego, że decyzja Komisji w sprawie grzywny narusza art. 23 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (¹), wytyczne Komisji w sprawie metody ustalania grzywien (²) oraz zasadę proporcjonalności i zawiera błąd w obliczeniach:

— Komisja nie zastosowała pojęcia „wagi” naruszenia w rozumieniu art. 23 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 i pkt 19 i 20 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien, ze względu na to, że:

— Brak było jakiegokolwiek rzeczywistego uczestnictwa skarżących w zarzucanym naruszeniu;

— Brak było skutecznego wprowadzenia w życie zarzucanego naruszenia; oraz

— Brak było indywidualizacji działań skarżących względem ogólnego zachowania wszystkich rozważanych przedsiębiorstw.

-
- Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, ze względu na to, że:
 - nieproporcjonalne jest zastosowanie stawki 16 % w świetle okoliczności prawnych i faktycznych sprawy;
 - nieproporcjonalne są obliczenia oparte na całym rynku usług frachtu lotniczego;
 - nieproporcjonalne jest zastosowanie współczynnika czasu trwania naruszenia; oraz
 - nieproporcjonalne jest dołączenie dodatkowej kwoty do podstawowej kwoty grzywny.
 - nałożona przez Komisję indywidualnie na UTi Worldwide Inc., jako na spółkę dominującą grzywna, jest sztucznie i błędnie zawyżona poprzez wzór matematyczny wykorzystany przez Komisję.
-
- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L, s. 1).
- (²) Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006 C 210, s. 2).
-